

Arrest

nr. 117 108 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 september 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

{..}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.04.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M. H. {..} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 11.09.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.3. Op 30 september 2013 wordt aan de verzoekende partij tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

aan de heer die verklaart te heten (1),

{..}

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het

Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar

toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/04/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 09/06/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing op, onder meer omdat er geen samenhang is tussen beide bestreden beslissingen.

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende

vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de beslissing van 11 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, te vernietigen evenals het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 30 september 2013.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de asielprocedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 30 september 2013 is een vervolgbeslissing van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij verzoekers asielaanvraag negatief werd beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in dit bevel zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en niet artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop dit bevel is gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3,

bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoeker betwist geenszins dat zijn asielaanvraag definitief werd beëindigd.

Dit bevel is evenwel geen vervolgbeslissing van de huidige bestreden beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat de bestreden beslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 11 september 2013 genomen werd en op 19 september 2013 voor kennisname werd ondertekend door verzoeker, daar waar de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 30 september 2013 en op diezelfde dag ter post werden overgemaakt aan de gekozen woonplaats van verzoeker. Het bestuur gaf verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staat in de motivering van dit bevel, met name: *“Op 09/06/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”*

Ter terechtzitting voert de advocaat van verzoeker aan dat er wel samenhang is omdat de asielaanvraag reeds in 2011 werd afgesloten en het bevel pas gegeven werd na de afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit werd tevens opgeworpen in het verzoekschrift.

Verzoeker betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. In casu werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld die een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen en de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet mogelijk een gevolg kan hebben voor het verder bestaan van de tweede bestreden beslissing, zonder dat het evenwel een gevolg heeft voor de inhoud van de tweede bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen de eerste en de tweede beslissing te aanvaarden.

De Raad oordeelt dat er geen samenhang bestaat tussen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) en de beslissing van 11 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, die tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

1. Volgens verweerster lijdt verzoeker niet aan een medische aandoeningen dewelke kan worden aanzien als een medische problematiek die een reëel risico inhoudt of kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit noch houdt deze aandoeningen een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een (gedwongen) terugkeer naar het herkomstland aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in ARMENIE, quod non.

Volgens verweerster zou verzoeker in AMENIE perfect kunnen worden geholpen met medicamenteuze behandeling en middels de toediening 3 maal per week van hemodialyse, quod non.

Verzoeker verwijst vooreerst naar het stuk 5 en 6, zijnde een verklaring van het Armeense Ministerie van Gezondheid en van het Medisch Centrum van ARABKIR (met beëdigde vertaling in het Frans en eerder medegedeeld aan verweerster) waaruit blijkt dat er voor verzoeker geen enkele mogelijkheid is töt niertransplantatie in ARMENIE, zodat deze behandelingsmogelijkheid aldaar uitgesloten is, en verzoeker zich dient te behelpen met de klassieke behandelingsmethoden van dialyse en meer bepaald peritoneaaldialyse, aangezien hemodialyse voor verzoeker levensbedreigend is, gelet diens hartproblemen.

Verweerster die heel goed weet dat verzoeker geen niertransplantatie in ARMENIE kan verkrijgen, stelt daarom in de eerste bestreden beslissing dat zijn geen rekening kan houden met het 'vertaalde attest van het Ministerie voor Gezondheid' aangezien dit geen 'medisch attest' zou betreffen ?

Dat verzoeker niet inziet date en medisch attest uitgaande van het Ministerie voor Gezondheid van ARMENIE dewelk heel confreet betrekking heeft op de medische toestand van verzoeker niet als een medisch attest zou kunnen worden beschouwd en door verweerster zo maar buiten beschouwing zou kunnen worden gelaten, quod certe non.

Aangezien wegens de onbeschikbaarheid van peritoneaaldialyse te ARMENIE voor verzoeker enkel nog de behandelingsmogelijkheid van hemodialyse zou openstaan, wat voor hem evenwel gelet diens hartfalen een levensbedriegende behandeling uitmaakt (vandaar ook reeds de plaatsing van een peritoneale dialysecatheter op 08.06.2011) er in werkelijkheid geen afdoende behandelingsmogelijkheden zijn in ARMENIE, nu ook een niertransplantatie er onmogelijk is voor verzoeker, wat wel mogelijk blijkt in BELGIE.

Dat verweerster gelet op het voorgaande en aangezien zij zich op gebrekkige bronnen baseert zonder aan geven in welke mate deze bronnen de afdoende behandelingsmogelijkheden voor verzoeker in ARMENIE aanduiden, en verweerster tevens aan haar voorgelegde medische stukken (zijnde eerder aan verweerster medegedeelde verklaringen van het Armeense Ministerie van Gezondheid en van het Medisch Centrum van ARABKIR met beëdigde vertaling in het Frans en die thans opnieuw worden overlegd onder het stuk 5 en 6) buiten beschouwing laat omdat deze stukken aangeven date een niertransplantatie voor verzoeker in ARMENIE uitgesloten is, zij op een onredelijke wijze besluit tot de ongegrondheid van het verzoek dd. 22.03.2011 en de bestreden beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd nu verweerster mede de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel manifest schendt en tevens minstens niet de materiële motiveringsverplichting voldoet, waardoor de eerste bestreden beslissing nietig moet worden verklaard.

Een dergelijke werkwijze ontbeert immers elke redelijkheid en zorgvuldigheid, mede gelet op de ernstige gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoeker sorteert, nu een gedwongen terugkeer naar zijn herkomstland voor hem betekent dat hij zekerlijk een vroegtijdige dood tegemoet gaat en dit tevens voor hem een onmenselijke behandeling uitmaakt aangezien de toediening van hemodialyse met quasi zekerheid tot fataal harlijden aanleiding zal geven.

De verwijzing van verweerster naar de rechtspraak van het EHRM is dan ook irrelevant, aangezien art. 9ter Vr.W. 15.12.1980, naar luidt waarvan (eigen cursivering en onderlijning):

'art. 9ter.

S 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

aan verzoeker een ruimere bescherming biedt en dient te worden nageleefd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, dit is vaste rechtspraak van Uw Raad

2. Dat zodoende ook de tweede bestreden beslissing thans dient te worden vernietigd.

Inderdaad, het feit dat de eerste bestreden beslissing wordt genomen heeft niet automatisch tot gevolg dat de tweede bestreden beslissing dient te worden genomen door verweerster voor zover dit een beslissing inhoudt om het bevel het grondgebied te verlaten.

Dit is en blijft een discretionaire bevoegdheid van verweerster.

Verweerster, alhoewel zij in de tweede beslissing geen expliciete verwijzing maakt naar de eerste bestreden beslissing, is het evident zo dat zij de tweede bestreden beslissing neemt naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en dit onmiddellijk erna namelijk op 30.09.2013 (en waardoor ook het beroep tot vernietiging van de tweede bestreden beslissing ontvankelijk is, nu niet ernstig kan worden geloofd dat beide bestreden beslissingen connex zijn) en dit terwijl verweerster verwijst naar het einde van de asielprocedure van verzoeker op 31.05.2011 zijnde meer dan twee jaar eerder !

Aldus dient de tweede bestreden beslissing thans ook te worden vernietigd zodat verweerster een nieuwe beslissing dient te nemen aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van art. 9ter Vr.W. en verzoeker ondertussen geacht moet worden op het grondgebied te kunnen verblijven en hij dient te worden teruggesteld in de administratieve positie die hij had voorafgaandelijk de eerste bestreden beslissing, namelijk met inschrijving in het vreemdelingenregister, minstens het wachtregister.”

3.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aangevoerde medische elementen niet kunnen weerhouden worden als grond voor een verblijfsmachtiging waarbij tevens verwezen wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 september 2013.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt :

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 11 september 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tót verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.03.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

- *Medisch getuigschrift de dato 16/03/2011 van dr. Sien Ombelet. Eindstadium van nierfalen waarvoor hemodialyse.*
- *Laboresultaten bloedanalyse de dato 05/04/2011.*
- *Laboresultaten bloedanalyse de dato 03/05/2011.*
- *Verslag hospitalisatie de dato 11/05/2011 van dr. Kathleen De Greef. Plaatsing van peritoneale dialysecatheter.*
- *Operatieverslag de dato 11/05/2011 van dr. Bracke. Plaatsing PD-catheter.*
- *Operatieverslag de dato 08/06/2011 van dr. . Bracke Bart. Laparoscopische revisie van de peritoneale dialysecatheter.*
- *Verslag hospitalisatie de dato 08/06/2011 tót en met 09/06/2011 van dr. Stuyck. Heringreep (revisie) voor dislocatie van de geplaatste dialysecatheter.*
- *Opnameverslag de dato 13/09/2011 van dr. De Vriese. PD- peritonitis bij patient met eindstadium van nierfalen t.g.v. Alport-syndroom.*
- *Vertaald (door beëdigd vertaler) medisch certificaat de dato 01/11/2011. Focaal-segmentaire glomerulosclerose met terminaal stadium van chronische nierinsufficiëntie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 17/11/2011 van dr. A. De Vriese. Eindstadium nierfalen op basis van Alport-syndroom waarvoor dialyse.*
- *Medisch attest de dato 27/02/2012 van dr. De Vriese. Eindstadium nierfalen op basis van Alport-syndroom waarvoor dialyse sinds 2011. Voorstel voor registratie op de transplantatielijst.*
- *Medisch verslag de dato 10/06/2013 van dr. Coussement P. Syndroom van Alport met nierinsufficiëntie en dialyseenood. Gedillateerde cardiomyopathie van ongekende oorsprong.*

- Protocol coronair angiogram de dato 19/06/2013 van dr. Vandekerckhove Y. Postcapillaire pulmonale hypertensie, sterk gedaalde ejectiefractie (30%), overigens geen significante afwijkingen.
- Protocol transthoracale echocardiografie de dato 20/06/2013 van dr. Vandekerckhove Y. Gedilateerd en hypokinetisch linker ventrikel met pulmonale hypertensie, MI 2/4 en TI 1/4.
- Medisch getuigschrift de dato 21/06/2013 van dr. De Vriese. Peritoneaaldialyse wegens eindstadium van terminaal nierfalen en hartfalen.
- Medisch getuigschrift de dato 05/07/2013 van dr. Coussement P. Gedilateerde congestieve cardiomyopathie met ernstig gedaalde systolische linkerventrikelfunctie.

Met het vertaalde attest van het ministerie voor gezondheid van Armenië kan geen rekening gehouden worden

gezien het geen medisch attest betreft.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier, bestaande uit de bovenvermelde medische attesten blijkt dat deze 36-jarige man 3X/week gedialyseerd dient te worden wegens terminale nierinsufficiëntie als gevolg van Alport-syndroom en dat de betrokkene overigens ook behandeling dient te krijgen voor een gedilateerde cardiomyopathie met sterk gedaalde ejectiefractie en pulmonale hypertensie.

Het is inderdaad levensnoodzakelijk dat de dialyse gecontinueerd wordt a rato van 3X/week. Dit kan zowel door peritoneaaldialyse (met hoger risico op gevaarlijke infecties) als door hemodialyse zoals aanvankelijk gebeurde.

Niertransplantatie is niet strikt levensnoodzakelijk maar wel aan te bevelen gezien de jonge leeftijd van de betrokkene.

Verder dient periodieke opvolging door een cardioloog te gebeuren voor het probleem van de cardiomyopathie en dient ook medicatie ter behandeling van hartfalen te worden verdergezet.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië :

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 14/05/2013 met uniek referentienummer AM-2875-2013.

(2) Informatie afkomstig van International SOS1 van 05/07/2013 met uniek referentienummer AM-2944-2013.

(3) Informatie afkomstig van International SOS1 van 18/07/2013 met uniek referentienummer AM-2963-2013.

(4) Informatie afkomstig van International SOS1 van 15/08/2013 met uniek referentienummer AM-3005-2013.

(5) Informatie afkomstig van International SOS1 van 19/08/2013 met uniek referentienummer AM-3009-2013.

Wat betreft de behandeling van terminale nierinsufficiëntie zijn de nodige gespecialiseerde faciliteiten beschikbaar om de behandeling te continueren en om de gezondheidstoestand op te volgen. Ter vervanging van peritoneaaldialyse kan zonder problemen terug overgeschakeld worden op hemodialyse aan een frequentie van 3X/week. Medische opvolging door een nefroloog is mogelijk en er zijn mogelijkheden voor niertransplantatie. Opvolging en behandeling van de cardiomyopathie bij een cardioloog is mogelijk. Kredex® (carvedilol) kan zonder probleem vervangen worden door een andere bètablokker zoals bisoprolol dat zeker beschikbaar is. Ramipril® (ramipril) kan perfect gesubstitueerd worden door een gelijkaardige ACE-inhibitor als enalapril dat zeker beschikbaar is. Burinex® (bumetanide) kan perfect gesubstitueerd worden door een ander lisdiureticum, type furosemide dat zeker beschikbaar is. Simvastatine® ter behandeling van hypercholesterolemie is beschikbaar.

Kortom: alle nodige medische opvolging en behandeling is beschikbaar in Armenië.

Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Armenië:

"Er dient eerst en vooraf opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, afgegeven kan worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met

de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »[1] Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./verenigd Koninkrijk, § 111) en dat; wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y/Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/talië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuitgaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die alsnog gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien blijkt uit het asielinterview van betrokkene dd. 25.02.2011 dat hij in het bezit is van een universitair diploma (economie) en in Armenië de boekhouding van verschillende winkels verzorgde en binnenhuisrenovaties verrichtte.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar hij tenslotte ruim 33 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit het asielinterview van betrokkene dd. 25.02.2011 blijkt dat betrokkene zijn ouders alsmede 1 zus nog woonachtig zijn te Jerevan.

Tevens betaalde betrokkene 6000 € voor zijn reis van Armenië naar België hetgeen toch een zekere financiële draagkracht impliceert.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."

Conclusies:

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

3.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat er geen mogelijkheid tot niertransplantatie bestaat in Armenië en dat zij zich dient te behelpen met peritoneaaldialyse aangezien hemodialyse voor haar levensgevaarlijk is gezien haar hartproblemen. Hoewel de verwerende partij heel goed weet dat er geen mogelijkheid is tot niertransplantatie in Armenië neemt zij het vertaalde attest van het Armeense ministerie voor gezondheid niet in overweging omdat het geen medisch attest zou zijn. Verzoekende partij betwist dit. Volgens verzoekende partij is peritoneaaldialyse in Armenië ook onbeschikbaar zodat er geen afdoende behandelingsmogelijkheden zijn in Armenië. Verzoekende partij meent dat verwerende partij zich op gebrekkige bronnen baseert en niet afdoende aantoonde dat er behandelingsmogelijkheden zijn in Armenië en stelt verder dat verwerende partij tevens bepaalde stukken buiten beschouwing laat omdat deze stukken aangeven dat niertransplantatie in Armenië onmogelijk is, zodat de bestreden beslissing onredelijk is.

3.7. Uit nazicht van het administratief dossier alsook de bestreden beslissing met inbegrip van het medisch advies van de arts-adviseur, blijkt dat deze laatste alle door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken in overweging heeft genomen en deze heeft beoordeeld. Zoals blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur van 11 september 2013 wordt niet betwist dat verzoekende partij lijdt aan terminale nierinsufficiëntie als gevolg van Alport-syndroom en dat verzoekende partij tevens dient te

worden behandeld voor een gedilateerde cardiomyopathie met sterk gedaalde ejectiefractie en pulmonale hypertensie. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partij driemaal per week dialyse dient te krijgen. Ook dient periodieke opvolging door een cardioloog te gebeuren. De arts-adviseur oordeelt verder dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar is in Armenië. Verzoekende partij betwist dat de behandeling beschikbaar is voor wat betreft de terminale nierinsufficiëntie.

Evenwel blijkt uit de door de arts-adviseur geconsulteerde bronnen dat zowel hemodialyse als niertransplantatie mogelijk zijn in het land van herkomst. De arts-adviseur baseert zich voor deze vaststelling op informatie afkomstig van International SOS, hetgeen een internationale onderneming is rond gezondheidszorg, medische bijstand en veiligheidsdiensten. Zij is gecontracteerd om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid en medische behandeling in landen wereldwijd. De informatie waaruit de beschikbaarheid blijkt, meer bepaald referentienummers AM-2963-2013 en AM-3005-2013, zijn van uiterst recente datum, resp. 18 juli 2013 en 15 augustus 2013.

De informatie waarop de verzoekende partij zich baseert om te betogen dat niertransplantatie niet mogelijk zou zijn in Armenië dateert daarentegen van 2011 zodat verzoekende partij niet aantoont dat deze informatie nog als actueel kan worden beschouwd, gelet op de recente informatie waarop de verwerende partij zich steunt. Bovendien dient vastgesteld dat in de informatie die verzoekende partij voorlegt (stuk 5) blijkt dat niertransplantatie zelfs in 2011 al een mogelijkheid was, zij het dan onder bepaalde voorwaarden. Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gesteund om te stellen dat niertransplantatie ook in Armenië beschikbaar is, verkeerd is.

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt voorts dat verzoekende partij thans peritoneaaldialyse krijgt hetgeen niet betwist wordt door de arts-adviseur. De arts-adviseur stelt evenwel: *“Het is inderdaad levensnoodzakelijk dat de dialyse gecontinueerd wordt a rato van 3X/week. Dit kan zowel door peritoneaaldialyse (met hoger risico op gevaarlijke infecties) als door hemodialyse zoals aanvankelijk gebeurde. »* En : *« Ter vervanging van peritoneaaldialyse kan zonder problemen terug overgeschakeld worden op hemodialyse aan een frequentie van 3X/week.”* Verzoekende partij betoogt evenwel geen hemodialyse te kunnen ontvangen omwille van haar hartproblemen doch uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat dergelijk betoog niet ondersteund wordt door de door haar voorgelegde medische stukken. Verzoekende partij blijft dienaangaande steken in een bloot betoog dat niet vermag de bevindingen van de arts-adviseur als kennelijk onredelijk te beschouwen.

3.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Integendeel, de verwerende partij heeft zich op een objectieve en gedetailleerde bron gebaseerd om te besluiten dat de behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is. Verzoekende partij heeft met haar betoog niet aangetoond dat de verwerende partij tot een verkeerde conclusie is gekomen.

3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER